

«Столькі выдумкі ў народзе...» Добры жарт заўсёды ў модзе!

Як нараджаюцца традыцыі? Ды рэч вядомая: нешта робіцца першы раз, а потым як быццам і выбару няма — трэба вяртацца, рабіць яшчэ і яшчэ. Так атрымалася са звяздоўскім «...Народам на провадзе!», так — з конкурсам на лепшыя падпісы да здымка. Чытачы (ці паверыце — гадоў з дваццаць ужо!) практыкуюцца: нешта прыдумляюць, дасылаюць у рэдакцыю... Лепшыя варыянты потым друкуюцца, аўтары найлепшых — узнагароджваюцца квартальнай падпіскай на «Звязду»... Усё, здавалася б, добра, адзінае...
Здымак друкуецца раней, пераможцы называюцца пазней...
І толькі ў апошнім нумары года «карцінка поўная». Усмешачку!

«МЕСЦЫ ЁСЦЬ — З ДУРНОЮ СЛАВАЙ, ДЫ «РАЗУМНЫМ» — АБЫ СПЛАВАЦЬ...»

У працоўны час Мікіта
На прыроду вывез
«світу»:

Нехта смажыць
шашлычкі,
Нехта з вудай ля ракі,
Хтось падаўся у грыбы,
Хто — ўдваіх —
яшчэ куды...
А ў Мікіты нуль турботаў:
Спіць хлапец
і сушыць боты.

Мікалай Касмачэўскі,
г. Наваполацк.

Адкінуў гумавыя боты,
А мог — крыў божа —
капыты.
Карына Цануніна,
г. Вілейка.

— Ты, вятрыска, раскажы,
Дзе і з кім цяпер мужы?
— Ды пілі гарэлку, піва...
Як заўсёды, не хапіла...
Па дабаўку

па Віллі
Дружна ў краму паплылі,
І занесла малайцоў
Проста ў лапы пагранцоў.
Любоў Чыгрынава,
г. Мінск.

Кіроўца, едучы з работы,
Пад прыдарожныя кусты

Боты, што купіў Пятро,
Прапускаюць «аш два о».
А калі прамочыш ногі,
Няма лепшай дапамогі,
Чым «цэ два

аш пяць о аш».
Ды кіроўца — не алкаш.
І ДАІ «пасе» дарогі...
Значыць, трэба церці ногі.
Мікалай Старых,
г. Гомель.

«МУЖ ЗВАНІЎ З КАМАНДЗІРОЎКІ, ШТО КУПІЎ САБЕ АБНОЎКІ...»

Пачала рамонт
кватэры —
Мігам зніклі кавалеры...
Ты ж —

як хочаш:
клей шпалеры,
Столь бялі
і вешай дзверы,
Мяняй плітку, унітаз...
Ці хаця б —

не засмучайся,
У аб'явы учытайся:
Можа, прыйдзе...
муж на час?
Валеры Гаўрыш,
г. Чавусы.

Малыра, красуню Леру,
Пакідаюць кавалеры.
Канстанцін пайшоў
да Танькі,
Бо яна працуе ў банку.
Павел —
у дакторкі Томы
(Тая носіць спірт
дадому).
Не злажылася
й з Антосем,—
Паху фарбы не выносіць.
Мікалай Старых,
г. Гомель.

Распышэлі
Тома з Грышам:
Мы сягоння
нуварышы,
Трэба нам такі палац,
Што не мела
нават знаць...
І муштруюць рабацяя:
Тут не гэтак,
там — не так.
Заганялі да знямогі:
Не дай божа свінням рогі!
Любоў Чыгрынава,
г. Мінск.

Муж званіў
з камандзіроўкі,
Што купіў сабе абноўкі...
Ёй жа
трэба столь бяліць,
А галовачка —
баліць:
Для каго
ён там прыбраўся?
Мо, крыў божа,
закахаўся?
Што ён есць?
Дзе ляжа спаць?
Як дадому прыкакаць?
Мікалай Касмачэўскі,
г. Наваполацк.

«ЁСЦЬ ІДЭЯ Ў ДЗЕЎКІ ВЕРЫ, ЯК ПРЫВАБІЦЬ КАВАЛЕРАЎ...»

Столькі
выдумкі ў
народзе...
Чыгункі —
глядзіце —
ў модзе!
Хто іх выкінуў
учора,
Аж чарнее
сённа з гора!
Я вось здымак
разглядаю —
Толькі локці не
кусаю:
Каб наперад моды знала,
Я б таксама шыкавала!
Ніна Кандрашонак,
г. Петрыкаў.

Можа, служаць як званы —
Каб склікаць людзей
на збор?
Можа — галаўны убор?
Мікалай Старых,
г. Гомель.

Зацікавіў дзевак новы
Невядомы быт вясковы.
А таму мінчанка Жанка
Не паненка ўжо — сялянка.
Ў кухні бачыць чыгуны:

Аддаём даніну модзе:
Ледзь вясна —
без шапак ходзім.
А калі мароз знянацку?
Ці мяцеліца, снягі?

Трэба, значыць, уцяпляцца,
А то вымерзнуць мазгі!
Віктар Сабалеўскі,
г. Узда.

Закарцела неяк Свеце
Зоркай стаць у інтэрнэце,
Ідэя фікс —
ні даць, ні ўзяць —
Болей лайкаў атрымаць.
Ёй, каб спраўдзіць
гэту мару,
Чыгунок і той да твару!
Наталля Шкут,
в. Прудок,
Светлагорскі раён.

У каго «кацёл» не варыць,
Таму новенькі падараць...
Затаварылася крама —
Рознай можа быць
рэклама.
Валянціна Гудачкова,
г. Жыткавічы.

«ЛЯ РАКІ НА ГЭТЫ РАЗ ЯСЬ ЗНАЙШОЎ... ПРОЦІВАГАЗ»

З прамзоны
ці не першы раз
На хутар выехаў Сярожа.
На твар надзеў процівагаз —
Азонам дыхаць ён не можа.
Наталля Шкут,
в. Прудок,
Светлагорскі раён.

Той, хто любіць пахі лета
Ды хвароб баіцца,
Хай запомніць,
што вось гэтак
Можна бараніцца:
Усцягнуў процівагаз —
І гуляй, як дзікабраз.
Мікола Кісель,
г. Мінск.

Паглядзіце, ягамосці, —
Гэта з будучыні госці...
Стрэнеш недзе
ды сам-насам —
Каб не стаў заікам часам.
Валянціна Гудачкова,
г. Жыткавічы.

Не пабіла грады градам,
Не пужаў нажом бандыт...
Ясь застаўся з голым задам
Праз даляравы крэдыт.
Любоў Чыгрынава,
г. Мінск.

Ля ракі на гэты раз
Ясь знайшоў... процівагаз
І на кумпал свой надзеў...
Да сябе кіруе ў хлеў...
Кажэ: «Ўсякая драбніца
Калі-небудзь ды згадзіцца...»
Ну а я зрабіў выснову:
Перад намі Плюшкін новы.
Мікалай Старых,
г. Гомель.

«З КІРМАНШУ БЕЗ БАБЫ ДЗЕД ПРЫКАЦІЎ ДАДОМУ...»

Рэкс трымае
пад сакрэтам,
Што ляжыць у возе гэтым.
Можа, грошы,
можа, дровы
Пад пасцілкай
адмысловай...
Каб пажыць
хоць трохі ў шчасці,
Шмат спрабуючых украсці.
Сужэнцы Астроўскія,
г. Мінск.

«Жулік спец!»
ды «Жулік ас...»
«Жулік выцягне калгас!»
Спадзяваліся — дарма,
Бо й каня ўжо няма!
...Цюцька
так бы не сказаў —
Не па ім маркоціцца:
Гаркне з воза сваё «гаў!»,
І хай Мурка носіцца.
Ніна Бурко,
в. Каплянцы,
Бярэзінскі раён.

Прыязджайце,
ягамосці,
У сядзібу
дзядзькі Косці!
Жыўнасць
розная
тут ёсць
Ды чысцюткае паветра.
І адна у горле «косць»:
А куды ж
схадзіць да ветру?
Любоў Чыгрынава,
г. Мінск.
Мурка з Жучкай
свайму дзедку
Памагалі цягнуць рэпку,
Сцераглі усё, што сеяў,
Ад мышэй і ад зладзьяў.
Вось і дзед перад зімою
Забірае іх з сабою —
Не кідае ў чыстым полі
Зімаваць адных на волі.
Мікалай Старых,
г. Гомель.

Скажу вам праўду,
не зманю:
З прывагай будзеш
і з прыплодам,
Калі в'етнамскую
свінню
Карміць цукеркамі
заўсёды.
Карына Цануніна,
г. Вілейка.
Паважаю я свіней,
Што ў маёй суседкі.
Бо не ў кожнага
з людзей
Чыстыя шкарпэткі.
Валеры Гаўрыш,
г. Чавусы.

Свінням гэткае пароды
Ў нас прастора
і выгоды:
Загародку ў двары
Ладзім мы,
гаспадары.
Каб з падворка
не ўцяклі,
Каб здаровымі былі:
Каб не чуць
і век не бачыць,
Што такое грып
свінячы!
Мікалай Касмачэўскі,
г. Наваполацк.

Апошні (у прыватнасці, сёлета)
агляд конкурснай пошты і, адпаведна,
здымак, да якога трэба прыдумаць
падпіс, змешчаны 4 снежня. Даўнавата
— многія з чытачоў ужо даслалі свае
творы і творыкі. Многія, хочацца ве-
рыць, яшчэ дашлюць, бо конкурс, як
вы зразумелі, будзе працягвацца (ні-
чога ж не зробіш — традыцыя). А гэта
значыць, што далучыцца да кагорты
яго ўдзельнікаў (згадзіцеся: цуд якая
кампанія, дзе многія ўжо знаёмыя —
спісваюцца-стэлефануюцца, нават
сябруюць) аніколі не позна. Так што
пішыце: варушыце мазгамі, варушыце-
ся самі! І тады мы сустрэнем не толькі
2020-ы, але і...

Адной з нашых адданых чытачак
днямі споўніцца сто! Бяда ў чалавека:
трэба пашпарт мяняць! Дык і ў вас хай
большай не будзе!
...Што да «Звязды», то яна, як вы ве-
даеце, з 1917-га!
І пры гэтым па-ранейшаму прымае
і кампліменты, і віншаванні нахшталт
(ад спадарыні Валянціны Гудачковай):
**Не стамляйся ж ты, стогадовая!
Да людзей прыходзь заўжды
новая!**
**Бо з табою сіл прыбаўляецца,
Што задумаеш — атрымаецца!**
Вось за гэта ўжо можна выпіць! І жыць
далей — дасць бог, са «Звяздой»!